

04. Nagrada za nadjeni prsten

Udjem ja u veliku samouslugu da kupim neki tečni lepak u tubi. Ne znam zašto nisam tubu ni tražio na policama, ali stignem ja do kase. Linija za levu kasu, gledano s pravca s kog ja dolažah, završava pred jednim zidom. Nisam se pitao gde kupac izlazi sve dok nisam stao pred kasirku, koja u tom momentu obznani, meni samom pred njenim radnim mestom, da više ne radi; razumeo sam da joj počinje vreme za kafe-pauzu. Njena izlazna linija je vodila na već pomenuti zid, u kom ona tu izadje kroz jednu rupu na zidu. Ja pokušam takodje da se provučem i izadjem, ali nije mi uspevalo, jer je otvor bio od poda do visine deteta uzrasta od 10-12 godina. Sagnem se, proturim glavu kroz otvor na zidu i vidim da je ona žena uspravna u drugoj prostoriji iza mreže od kojekakvih metalnih cevi; da li vodovodnih, kanalizacionih, za gas ili paru – nije bilo prepoznatljivo. Odlučim da se vratim onim putem kojim sam pred kasu i došao.

Tu ja vidim da nekoliko metara pred linijom na onu kasu na koju ja nisam krenuo, stoje dva, tri stepenika, na kojima sedi jedna žena, a pred njom stoji jedan čovek. Oboje su bili u poslu čičenja kajsija, koje su kupili u samousluzi; tj. u pripremanju istih za kuvanje džema. Prodjem ja njih i stignem u hodnik samousluge. Tu se nalazio i punkt za informacije. Na velikom stolu je bilo nekoliko tanjira i tanjirića sa komadićima kajsija za degustaciju. Službenica, nameštenica, ili šta ja znam koja je i šta je bila, reče mi da su kajsije sada u proizvodnji od po 6 kg po komadu. I zbilja vidim ja uz zid hodnika, a preko puta stola sa tanjirima i tanjirićima, zrele kajsije; lepe ali velike kao bundeve. Ništa ne kažem na to, nego izadjem iz hodnika samousluge.

Pred hodnikom počinje pokretna traka sa nagibom na podzemni deo robne kuće. Stanem ja na traku da me odveze u podzemlje da vidim da li tamo ima lepka koji mi treba.

Medjutim tu se traka pretvori u ulicu. Idem ja ulicom i predamnom ide jedan dečak; istim smerom kojim i ja. Dečak se osvrnu levo-desno kao da nešto traži na trotoaru, kad eto tu namah jedne žene, iz suprotnog smera, koja reče dečaku: „Izgubila sam prsten.“ i nastavi hod dalje ka kraju ulice sa kog smo dečak i ja dovde stigli.

Ja na sve to pomislim da krenem za njom i da ja pokušam videti prsten na trotoaru. Odakle mi se nametnulo verovanje da je prsten zlatan – nemam pojma.

Tek. Žena primeti da idem za njom i reče mi:

„Prsten vredi sedam hiljada Franaka. Ako ga nadješ daću ti tri i po hiljade.“

Ja njoj kažem: „Ja imam dobre oči i verujem da ću ga primetiti. Na kom delu vašeg puta ste izgubili prsten?“

„U ovoj ulici. Dovde sam videla da ga nema, pa ostaje još da pregledam odavde do početka ulice.“

Tu ja procenim da nam ostaje da dobro osmatramo trotoar od nekih dvesta metara dužine.

Ja stanem uz levi ivičnjak i krenemo nas dvoje ka početku ulice, u smeru samousluge u kojoj sam tražio lepak i probao kajsije, a koje više nema. Mislim: samousluge.

Posle nekoliko koraka nije više ni trotoar asfaltiran, ni betoniran nego je travnat. Onda vidim u travi masivan zlatan prsten. Sagnem se uzmem ga i kažem trijumfalno: „Našao sam ga!“

Pružim ruku ka ... Kad to više nije žena, nego je sad to muškarac koji pruža ruku da uzme prsten.

Ja nisam čovek koji drugog čoveka vredja nepoverenjem prema njemu, da bih, recimo u ovom slučaju prvo rekao: „Daj tri i po hiljade Franaka da ti dam prsten.“, nego mu ga odmah pružim pa šta bude. Računam – reč je reč. Medjutim, ovaj sad kaže meni da nema novaca kod sebe. Nije čak ni predložio da to nekako uredimo kasnije. I shvatim ja da hoće da me „izradi“. Zato mu predložim: „Ako mi daš samo hiljadu Franaka, ne moramo se više nikad sresti zbog ostatka od dve i po hiljade.“ „A, nemoj tako radikalno. Zašto da se više ne sretnemo?“ Ali stvarno nemam sada ovde ništa. Mogu ti dati samo jedan bon za večeru u jednom bistrou.“

Ja mu objasnim da nisam tip koji zalazi u kafane i da ne obedujem po ugostiteljskim objektima. A onda dodam: „Kunem ti se da sam još pre dve nedelje imao samo jedan franak u džepu, a sad imam samo deset centi.“

Tu se sad stvori neki njegov prijatelj, koji mi da dvadeset centi i ovaj koji mi duguje tri i po hiljade Franaka mi pruži još pedeset i jedan papir koji se pokaže kao račun sa kase u nekoj robnoj kući. Moj dužnik mi tu pokaže na jedan red na papiru i objasni da je to potvrda da sa tim mogu večerati u bistrou – kako mi je već objasnio i to je sve što sada može da mi da.

Ja sad saberem da imam ukupno osamdamdeset centi u džepu i da po Zakonu imam pravo na 10% od vrednosti nadjenog prstena, ali se samo udaljim ljut.

Oni nestanu negde i ja počnem da ga proklinjem: „Gospode Bože, uradi mu bilo šta loše za kaznu što me je prevario! Gospode Bože, ...“ itd.

Tu brzo kažem ja sebi:

„Koji si ti moj krasni duhovno razvijen čovek kad proklinješ nekog zbog novaca?“

Pa se upitam koji krasni mi je ona/onaj uopšte
naišla/naišao na put i kažem joj/mu mirno:
„Idi u tri lepe majčine s tvojim novcima.“

Tu radostan shvatim da mi je ona/onaj s prstenom naišao
samo da bi me Konstelacija moralno ispitala.

I - probudim se, svestan da sam se zaista lako oprostio od
tri i po hiljade Franaka. Što bi tako bilo i na javi.